Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 13	1. Juli 1909	58. Aargang

„Visdomsordet."

Tale af Patriark Hyrum Smith i Nauvoo i 1842.

Der er mange af Guds Befalinger, som forsømmes og foragtes i denne Generation, og jeg frygter for, at mange af de Sidste-Dages Hellige ogsaa følge de gamle Tilbøjeligheder i den Henseende og vænne sig til at aandeliggjøre Guds Ord, saa at de ved forfængelig Filosofi afvige fra Sandhedens rene og evige Principper, der ved Aabenbaring fra Gud gives til den menneskelige Familie. Men alt Guds Ord har Betydning, hvadenten det er at finde i Bibelen, i Mormons Bog eller i Pagtens Bog; thi „Mennesket lever ikke ved Brød alene, men ved hvert Ord, som udgaar af Guds Mund". De Lærdomme, som findes i Bibelen, ere sande og bør efterleves, og hvis Menneskene ville gjøre det, ville de sikre sig evig Frelse. Ligesaa ere de Lærdomme, som findes i Mormons Bog, ægte og ville, dersom de efterleves, lede Mennesket til Gud. De Lærdomme og Befalinger, som findes i Pagtens Bog, ere ogsaa fra Gud; thi de ere Retfærdigheds-Principper og ere givne for at velsigne hele Menneskeslægten med timelig og aandelig Frelse. Det Individ, som hensynsløst afviger fra Jehovahs Aabenbaringer og behandler Guds Ord med Ringeagt, hvadenten det findes i Mormons Bog, i Bibelen eller i Pagtens Bog, fattes Forstand og røber fuldstændig Mangel paa Kundskab angaaende Herrens Handlemaade, Frelseplanen, Guds nærværende Hensigter og den Almægtiges fremtidige Bestemmelser. Israels Hærskares Herre er en viis Gud, som kjender „Enden fra Begyndelsen af". Han lægger sine Planer, vælger sine Redskaber og ud-

steder ifølge sine egne bestemte Ønsker Bud og Lærdomme, der passe til Forhold og Menneskeslægtens Fornødenheder baade for den nuværende og den tilkommende Tid, og Alt, hvad han har bestemt, at vi skulle iagttage og efterleve, er givet ved hans uendelige Visdom og Godhed. Det vil vise sig, naar hans Hensigter blive forstaaede, at de langt overgaa endog det Største, som Mennesket i sin nuværende Stilling kan fatte og forstaa.

Da Gud først satte Mennesket her paa Jorden, var det et helt forskjelligt Væsen fra det, som det er i Dag. Dets Legeme var stort, stærkt og sundt; dets Levedage paa Jorden naaede op mod 1000 Aar; dets Intelligens var virksom med stærke og klare Fatteevner; men det er gaaet nedad, saa at „Støvets Tid" nu kun udgjør nogle faa Aar, fordi Sygdomme og Forstyrrelser angribe dets System og hentære dets Vitalitet, hvorved Aandsevnerne slappes og sløves, og det før saa fuldendte Væsen er ikke længere det værdige, majestætiske og mægtige Menneske, som det var, da det udgik fra sin Skabers Haand. Men Herren har aabenbaret os sin Villie og gjort os bekjendte med sine fremtidige Hensigter. Han har oplyst os, ligesom han gjorde ved sine Profeter i gamle Dage, og fortalt os, at Jorden skal gjenløses, at Forbandelsen skal borttages, at Ulven og Lammet skulle ligge sammen, og at Løven skal æde Straa ligesom en Oxe og ikke skade eller ødelægge, at Guds Kundskab skal dække Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund, at Menneskets Dage skulle vorde som Træets Dage, saa at det igjen kan opnaa en Levealder af 1000 Aar paa Jorden. Vor Tid er „alle Tings Gjenoprettelses Tid" og vil tilvejebringes ved Guds Magt og Visdom forenet med Menneskets Tro og Lydighed. Som det nu er, ere alle Ting udartede fra den oprindelige Stilling: Gud skabte Mennesket purt og rent, men nu er dets slette Vaner utallige og dets Sygdomme, Lidelser og Ulæmper uendelige; dets Smag for det Gode er fordærvet og dets egen Dømmekraft upaalidelig og fejlende. Det fuldkomne, herlige Menneske er falden, falden, falden fra den ophøjede Stilling, det en Gang indtog paa denne Jord, og trænger nu til et Gjenoplivelsens og et Styrkens Middel, der ikke kan findes blandt Dødelige paa denne Klode. Det maa blive ved saadan Visdom, som overgaar al menneskelig Intelligens, saadan Magt, som menneskelig Opfindsomhed og Filosofi ikke kan kontrollere. Gud alene er Handlingens Udspring og Ophavet til Tildragelserne i Nationernes Historie. Men han kjender ogsaa Sygdommens Sæde og dens Aarsag, ligesom han veed, hvor Helbredets Fontæne og Livets „Gileads Balsam" er at finde. Han kjender det, der vil gjengive Mennesket dets oprindelige Sundhed og Ynde, og han har i sin Naade skjænket os Visdomsordet som et af de Midler, der vil bidrage dertil. Det vil udrydde de dyriske Tilbøjeligheder og de morderiske Følelser, der følge med Menneskets fordærvede Smag og Opfat-

telse. Efterlevelsen af Visdomsordet vil tilbagegive Legemet dets Sundhed og Styrke, foraarsage Fred mellem Mennesket og Dyreskabningen, og som et af Hjulene i Guds Hensigters vidtløftige Maskineri vil da Mennesket blive behjælpelig med at omdanne Stillingen paa den hele Jord og fremskynde alle Tings Gjenoprettelse. Naar alt dette er bleven udført, vil Herren plante Livets Træ, og dets Blade skulle tjene alle Nationer til Lægedom.

Herren har med tydelige Ord fortalt os, hvad der er skadeligt at spise og drikke; men nogle af vore „vise" Filosofer ligesom ogsaa nogle af vore Ældster skjænke disse Oplysninger saa ringe Opmærksomhed, at de snarere betragte dem som saa enfoldige og meningsløse, at de ikke fortjene Tiltro. Hvor er disses Visdom og Filosofi? Hvorfra have de erholdt deres store Lys? Deres Evne til Tanke og Forskning er bleven dem skjænket af den store Jehovah, og hvis de have nogen Visdom, da er det ham, som de have at takke for den. Kan det da være muligt, at de have erhvervet sig mere Kundskab end han, saa at de kunne undervise ham om, hvad der er Godt, og hvad der er det Modsatte? De anse det for at være under hans Værdighed at fortælle Menneskene, hvad der er bedst passende for dem at spise og drikke; men hvem skabte Kornet og alle de forskjellige Vegetabilier, og hvem dannede Mennesket, som det nu er? Hvem dannede dets Mave og Fordøjelsesorganer og beredte passende Næringsmidler for dem, saa at Livsvædskerne vedligeholdes og hele Legemet styrkes og udvikles ved saadanne Stoffer, som Guds og Naturens Love godkjende? Hvis Gud er saavel Menneskets Skaber som Tilvejebringeren af dets Føde, behøver han da at føle det under sin Værdighed at omtale sine Hænders Gjerninger? Er han bleven saa blødagtig, at han anser det upassende at give Oplysninger om, hvordan det bedst anvendes og nydes, som han har bestemt til deres Velfærd, hvem han har bragt ind i Tilværelsen? Hvilken Skam! Lad saadant ikke blive ytret blandt Hellige. Lad enhver Mand, som fremsætter saadanne Lærdomme, skjule sit Ansigt.

Nogle mene, at der er ingen Regel uden Undtagelse, og at Omstændigheder maa kunne retfærdiggjøre Forandring af Guds Aabenbaringer. Nævn mig da nogle Omstændigheder, der kunne komme i Betragtning. Naar Herren giver Aabenbaringer til sine Børns Velsignelse, hvem har da Ret til at sige, at de ikke betyde netop det, de udtrykke? Er det en ubetydelig Sag for Herren at tage Hensyn til sine Børn og raade dem til det Rette? Hvis ikke, ere vi da blevne saa opblæste og selvgode, at vi føle det som en Ydmygelse at adlyde og følge hans Raad? Maaske vi ere saa svækkede, at vi ikke længere fortjene at kaldes Hellige; men om Visdomsordet siges det, at det er „afpasset efter de Svages Forfatning, ja de aller Svageste blandt alle de Hellige, som ere eller kunne kaldes Hellige". Lyt derfor ikke til nogen Ældste, som

siger, at Visdomsordet ikke har Betydning; thi en saadan Mand vil tilsidst fornægte Troen. Disse Principper har saavel jeg som min Familie altid respekteret og efterlevet, og jeg har altid forsvaret dem og vil nu og fremdeles gjøre det; thi jeg veed fuldt vel, at Intet uden en ufravigelig og vedholdende Udøvelse af Herrens Befalinger kan forskaffe os Frelse i Guds Rige. Gud har sagt, at stærke Drikke ikke ere gode; hvem vil da paastaa det Modsatte? En Mand siger maaske: „Jeg veed, at de ere gode; thi da jeg ved en vis Lejlighed var træt og udmattet, blev jeg ved at nyde noget af dem oplivet og fik fornyet Styrke; dette er et tydeligt Bevis paa, at stærke Drikke ere gavnlige.“ Jeg vil svare ham: „Det forekommer dig saaledes, men det er, fordi du ikke bruger din Forstand; thi enhver Draabe af den Slags vil kun foraarsage større Dorskhed og mindre Modstandskraft, saasnart dens stimulerende Kraft er ophørt. Du mener at være bleven gavnet derved. Ja, paa samme Maade som den Mand gavnes, der giver en Panteobligation paa sin Ejendom for at afbetale en Gjæld; det bliver en midlertidig Lettelse, men det forøger snarere hans finansielle Byrde end formindsker den. Gud har ikke forordnet stærke Drikke til Maven, men, som han siger i Aabenbaringen, „til at vaske eders Legemer med“. „Og atter, Tobak er ikke for Legemet, ejheller for Maven, den er ikke til Nytte for Mennesket, men den er en Urt for udvortes Skade og alt sygt Kvæg, og bør bruges med Visdom og Omdømme.“ Tobak er en væmmelig, stinkende og afskyelig Ting, og det forundrer mig, at noget Menneske kan falde paa at smage den. Men især for en Ældste er det en Skam at bruge den i hvilkensomhelst Form, og gjør han det, bør han betragte sig selv som uværdig til at beklæde et saadant Embede. Først og fremmest bør han selv efterleve Guds Visdomsord og dernæst undervise Andre derom. Herren kan ikke lade en Mand nyde sand Fremgang, naar han vedbliver at overtræde Guds Lov. „Og atter, hede Drikke ere ikke for Legemet eller Maven.“ Mange forstaa ikke ganske, hvad der menes med disse Ord, om det sigter til The og Kaffe eller ikke. Jeg siger, at der menes begge Dele. Hvad er vel Aarsagen til, at vi ere saa dorske og sløve? Aarsagen er, at vi tilsidesætte Visdomsordets Raad og Tilskyndelser. Uregelmæssigheder og Ildebefindende faa Indpas i vore Legemer, og vore Aandsevner slappes og omtaages, saa at vi ikke kunne fatte de Ting, som høre Herren til. Fristeren kan da let drage Fordel deraf og fange os i sit Garn. Ikke alene ere de forbudne Ting skadelige ved deres Virkninger, men der kan endog være Fare for, at saadanne indførte Varer kunne være forgiftede, saa at Tusinder af Mennesker ved Brugen af dem kunne ødelægges „paa Grund af de ondskabsfulde Ænker, som ere og ville være i ondskabsfulde Menneskers Hjerter i de sidste Dage“. „Og atter, sandelig siger jeg eder, alle sunde Urter har Gud bestikket til Menneskets Brug, Natur og Legemsbeskaffenhed; hver Urt i

sin Tid og hver Frugt i sin Tid, og alle disse skulle bruges med Maade og Taksigelse. Ja, ogsaa Kjødet af Dyr og Luftens Fugle har jeg, Herren, bestemt for Mennesket at bruges med Taksigelse; desuagtet skulle de nydes sparsomt. Og det er mig velbehageligt, at de ikkun skulle bruges i Vinterens og Kuldens Tid eller i Hungersnød." Lad de Hellige respektere disse Befalinger og kun bruge saadanne Ting, som Gud har anbefalet. Vær forsigtige med Dyrenes Liv. Hvorfor kun bruge Kjød i Kuldens Tid eller i Hungersnød? Fordi Husdyr under saadanne Forhold alligevel ville dø og kunne da ligesaa godt benyttes til Føde. Tilsidst siger Herren i Pagtens Bog 89. Kap. 16—20. Vers: „Alt Korn er godt til Føde for Mennesket, saavel som Frugten af Vintræet, og det som bærer Frugt, hvadenten det er i Jorden eller ovenfor Jorden. Dog er Hvede for Mennesket, Majs for Oxen, Havre for Hesten og Rug for Fjederkreaturer og Svin og alle Markens Dyr, Byg for alle nyttige Dyr, og til milde Drikke, som ogsaa andet Korn. Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gjøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Vædske for deres Ben, og skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja, skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte, og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem, Amen.

Foranstaaende Tale blev holdt for 67 Aar siden af en Mand, som delte Skjæbne med sin navnkundige Broder, Profeten Joseph Smith, i Carthage Fængsel og led Martyrdøden den 27. Juni 1844. Herved satte han Seglet paa det Testamente, der ved hans Død traadte i Kraft, og ingen af hans Trosfæller da eller nu ville betvivle hans Ærlighed og Sanddruhed; derfor have hans Raad om og Opmuntringer til at respektere Guds aabenbarede Love som Leveregler til speciel Fordel for de Hellige fuldt Krav paa Opmærksomhed. Alle, som have gjort det til en Del af deres Religion at praktisere disse Lærdomme, bevidne Opfyldelsen af de lovede Velsignelser. For dem iblandt os, som endnu ikke have havt Tro nok til at efterfølge dem i det daglige Liv, haabe vi, at den hedengangne Patriarks hjertelige Ord maa yde forøget Styrke til at overvinde Svagheden, og for vore nye Medlemmers Vedkommende haabe vi, at hans Ord maa gjøre et saa stærkt Indtryk paa dem, at de indlemme disse Leveregler i det „nye Menneske". Læg vel Mærke til, hvad der siges i en Del af Aabenbaringen: „Ser, sandelig saa siger Herren til eder, paa Grund af de ondskabsfulde Rænker, som ere og ville være i ondskabsfulde Menneskers Hjerter i de sidste Dage, har jeg advaret eder, og advarer eder forud ved at give eder dette Visdomsord ved Aabenbaring". Denne Advarsel har aldrig

syntes mere nødvendig end netop i vor Tid, hvor Alt gaar ud paa Humbug og Efterlignelse af det Sande og Ægte paa alle mulige Omraader: glasseret Bomuld for Silke, højtpoleret Messing for Guld, kunstig slebne Glasstumper for ægte Stene, Smiger for sandt Venskab, svulstige Titulationer og sleben Etikette for sand Æresbevisning, meningsløse Ceremonier og sandhedstomme Liturgier for Gudstjeneste, en Presse, der af økonomiske Hensyn maa gjøre Alt, kun ikke løfte Sandhedsfaklen højt nok, saa at alle Folk kunne se deres sande Stilling ved dens Lys; egennyttige Spekulationer fra Kongens Palads til Stymperens Hule; Handel med Alt, endog med Menneskelegemer og Menneskesjæle. Hvo er saa blind, at han ikke kan se Faren? En Statskemist i Amerika fandt for en Maaned siden ved at analysere Fødevarer fra forskjellige Fabrikker, at f. Ex. Provenceolie, der blev solgt som bedste Slags Vare, var et skammeligt Bedrag, eftersom det kun var en ussel, simpel Maskinolie af Bomuldsplanten i Stedet for Olivens rene Produkt. Flere Essenser, der solgtes i Markedet til høj Pris for „ægte Varer", befandtes at være sammensatte af Vand og skadelige, men billige Medikamenter. Saadanne Bedragerier ville blive gjorte til Gjenstand for retslig Undersøgelse og den Skyldige blive straffet for Bedrag; men hvo kan erstatte den Skade, som saadanne Ting allerede have afstedkommet paa uskyldige og uvidende Mennesker, der have nydt dem? Ved Kaffe og The benyttes især kunstig Farve for at give de ringere Grader og værdiløse Kvaliteter Udseende af ægte Varer og tage høje Priser for dem. Alt, hvad der anvendes i Koloreringens Tjeneste, er tildels giftige Elementer enten fra Planteriget eller fra Mineralriget. Hvilken Velsignelse er det da ikke, at vi have en Ven i Skikkelse af Gud eller Menneske, som kan udpege Faren og advare os mod den!

Visdomsordet bærer derfor det ægte Stempel af guddommelig Oprindelse, og Videnskaben selv har ved samvittighedsfulde Forskere i Kemiens store Laboratorium over Tusind Gange konstateret dets sande Værd. Saa meget mere bemærkelsesværdigt bliver det, naar det betænkes, at Joseph Smith paa den Tid, han kundgjorde denne Aabenbaring, knap var 27 Aar gammel og ikke i Besiddelse af videnskabelig Kjendskab hverken til Medicin eller til Botanik, hvorfor det er let at indse, at nævnte Leveregler ikke kunde være Produkt af verdslig Visdom, men maatte være af guddommelig Oprindelse; thi under normale Forhold vil aldrig Kildens Udløb blive højere, end den selv er. Hvad Visdomsordet angaar, da have mange dygtige Videnskabsmænd optraadt til modigt Forsvar af netop saadanne Lærdomme, som indeholdes deri. Saaledes have vi foran os en velskreven Artikel i „Dagbladet" (norsk) for afvigte 6. Maj, hvori en Dame udtaler sig bestemt mod Kaffe. Under Overskriften „Væk med Kaffe for Børn" siger hun blandt Andet: „Efter 20 Aars Arbejde i Folkeskolen tror jeg at kunne tale med en Del Er-

faring om Børns Forhold til Kaffe. Fra de Hjem, hvor Kaffen grasserer som værst, faa vi Elever med Kardialgi (Hjerteklem), Mavekatarrh og Nervøsitet. De ere blege og blodfattige og ryste paa Haanden som affældige Oldinger. Slappe og trætte sidde de der, ude af Stand til at nyttiggjøre sig det, Kommunerne koster paa dem. Det hjælper ikke, om vi have aldrig saa godt Skolevæsen, saa længe vi have Kaffen til at gnave paa Folkets Helbred. Her maa man være Fanatiker. Kaffen maa væk fra alle Børns Spiseseddel, og her maa Feriekolonierne gaa i Spidsen."

Saaledes stille altsaa Resultaterne sig efter de Observationer, som ere foretagne overfor Børn i Skolerne, der vistnok afgive et temmelig fuldstændigt Materiale til et indgaaende Studium ved de forhaandenværende Symptomer, og som svare til det, man veed om Kaffegift, kjendt i Kemi under Navnet „Koffein"; det er et Alkaloid og forekommer i Kaffe, The og en Del med disse beslægtede Planter og kan fremstilles rent ved Udtrækning med Benzol af de raa, pulveriserede Frø; det danner da hvide, silkeglinsende Krystaller uden Lugt og af en svag, bitter Smag; de ere opløselige i Vand, Alkohol og Æther og anvendes i Medicinen; i større Dosis virker det giftigt, endog dræbende. Det er for en stor Del dette Stof, der betinger Brugen af Kaffe og The som Nydelsesmidler, idet det virker stimulerende og oplivende paa Hjertemusklerne; men netop derfor er det ogsaa især skadeligt for Børn og svage Personer. Videnskaben lærer altsaa selv, at i den selskabelige og uskyldige Drik Kaffe og The sidder Ødelæggelsens Sæd, der spirer i sit Offers Barm og svækker de første og største Betingelser for et henholdsvis fuldendt intelligent Væsens Velvære og Nytte. Tobak og berusende Drikke bringe med sig selv saa megen Skræk og Afsky ved de frygtelige Følger, hvormed de forbande Verden, at selv Mennesker uden religiøse Tendenser have organiseret sig til væbnet Modstand imod dem i Form af Afholds- og Maadeholds-Selskaber, hvilket er en anden Bekræftelse af Visdomsordets Værdi. Lader os da som Hellige takke Gud for hans Omhu for os og lytte til Advarslen og rette vort Liv derefter, hvorved Sejren vil blive vor, ved at overvinde os selv og vinde Tillid til Gud, som er al sand Videnskabs Nestor i Himmelen og paa Jorden.

Red.

Tankesprog.

Et Smil, hvad er et Smil? — Et Lys, som synes blinke
Mildt af en Aabning frem paa Himlens Rand.
Et godt og ærligt Smil, født fri og uden Sminke,
Det er et Bud fra Idealets Land.

Vor Kirkes Martyrer.

Sidste Søndag, den 27. Juni, var en af de største Mærkedage i Jesu Kristi Kirke i denne Uddeling. Det var nemlig 65 Aar siden vor elskede Profet, Joseph, og hans Broder, Patriarken Hyrum, delte

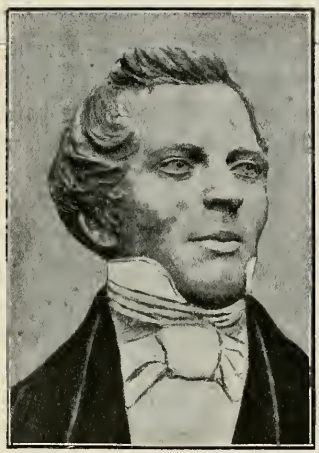

Joseph Smith.
* 1805 † 1844.

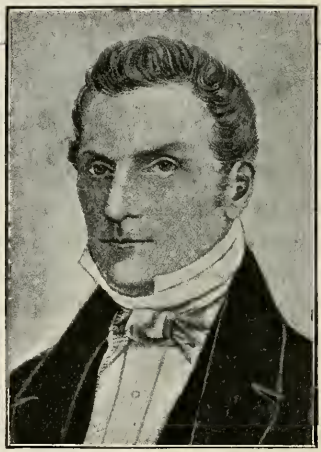

Hyrum Smith.
* 1800 † 1844.

Skjæbne ved at maatte lade deres Liv for Sandhedens Sag. De faldt som Ofre for en blodtørstig Pøbelhob, der var opægget ved intolerante, fanatiske, religiøse Præster og Lærere, som mente, at de derved havde bibragt Mormonismens upopulære Lære det sikre Dødsstød, en Beregning, som i Dag viser sig fuldstændig fejlagtig i alle Henseender, og dersom nogensinde det proverbiale Udsagn „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd" har fundet sin Virkeliggjørelse, saa er det i dette Tilfælde. Med hvert Aar, som rinder ud i Evighedens Hav, øges Glorien om den Retfærdskrans, der hin mindeværdige, men grufulde Dag lagdes om

disse to Brødres Pande, som forenede i Livet fulgtes ad i Døden. For os som taknemlige Deltagere i de rige Velsignelser, der ere tilflydte os og ville vedblive at tilflyde kommende Slægter, er det passende at bøje Knæ ved hellige Minders Altar for i højtidsfuld Alvor at dvæle ved Tobias' Ord, naar han siger: „Herre! du er retfærdig, og alle dine Gjerninger og alle dine Veje er Barmhjertighed og Sandhed, og du dømmer en sand og retfærdig Dom evindelig". Ingen skjønnere Drapa har nogensinde været kvædet over en falden, begrædt Helt end den, Apostlen Orson Hyde helligede de elskede Martyrers Minde, og hvori han beskriver Tragedien saalunde:

Den 27. Juni 1844. Betydningsfulde Dag i det 19. Aarhundredes Kalender! Hin frygtelige Nat!! Jeg mindes den vel; aldrig kan jeg glemme den! Tusinder og Tusinder ville aldrig kunne udslette den af Erindringen! En højtidelig Gysen og melankolsk Ærefrygt gjennembæver min hele Sjæl; thi den grufulde Scene staar endnu frisk for mine Øjne. Ingen Kunstners Pensel og ingen Historikers Fremstillingsevne behøves for at mane den livagtig for min Fantasi. Det Indtryk, som den almægtige Aand ved denne Lejlighed gjorde paa mig, er uudslettelig som Evigheden selv. Det blodige Optrin var ikke draperet i Jordskjælv, Lyn og Torden med hylende Stormvinde; men Jehovahs Magt og Majestæt følтes mere i den frygtelige Times manende Stilhed end Larmen af mange Vande og den vilde Tordens mægtige Bulder, da Josephs Aand tog sin Flugt for ved Guds Bryst at søge Ly fra en utaknemlig og blodbesudlet Verden. Der var en uforklarlig og ildevarslende Paavirkning i Firmamentet saavelsom blandt Jordens Indvaanere. Store Skarer fyldtes med en vemodig Sorg og hjerteknugende Lidelser og en Forudfølelse af Prøvelser og Savn, saadan som aldrig kan udjages af Mindet, og som aldrig kan udslettes af Historien, og som menneskelig Tunge er udygtig til at beskrive. Guds Hellige, enten de vare nær ved den blodige Skueplads eller i Tusinde Miles Afstand, følte i det Øjeblik, deres Profet svømmede i sit eget Hjerteblod, at en frygtelig Daad var udført. O, den afskyelige, kolde Bæven i selve Luften, da Mørkets Fyrste veg i haabefuld Sejr fra det frygtelige Skuespil! Mange af de Hellige kunde den Nat ikke finde Hvile, Søvnen forsagede de trætte Øjne, og selv mange af dem, der aldeles Intet vidste om den skrækkelige Katastrofe, følte sig betagne af en angst og bange Anelse, medens deres Hjerte i Stilhed sukkende spurgte: „Hvorfor føler jeg saadan?"

En af de tolv Apostler, Hundrede Mil fra Mordscenen og fuldstændig uvidende om det, der var forefaldet, plagedes af en saa uforklarlig Bedrøvelse og Hjerteve, at han maatte søge et ensomt Sted, hvor han kunde give sine Taarer frit Løb og i ydmyg Bøn søge Gud om Trøst. En anden af de Tolv, 1200 Mile borte, stod i Faneuil Hall i Boston blandt et stort Selskab, da han pludselig grebes af en

Følelse, der tvang ham til at søge Ensomhed og lette sit overfyldte Hjerte i en Taareflod. En Højpræst, som var paa en Rejse i Staten Kentucky, vaagnede ved Midnatstid, overvældet af en aldrig før kjendt Uro, og Herren nedlod sig til i et Syn at vise ham de to dræbte Brødres bloddryppende Legemer, og de sagde til ham: „Vi ere blevne myrdede af en grusom Pøbelbande i en troløs Stat."

Skal jeg forsøge at beskrive Tilstanden i Nauvoo den mindeværdige Aften? Dersom jeg var i Stand dertil, vilde I sikkert græde uanset eders Tro eller Tvivl, hvis der findes en human Følelse i eders Bryst. Al Fordom og Skadefryd vil slumre, indtil Medlidenhedens Taare har bedugget Baaren, og Hjertet fundet Lettelse i Klagegraad. Inden en ny Dag brød frem, bragte Sendebud Tidenden ind til den sorgbetyngede Stad, og Vagten hørte Ordet Mord udtalt med en lav Stemme, medens han i Forfærdelse lod dem passere ind i Byen. Her hang fra Templets Spir det blege Signal, der kaldte Tropperne sammen, og medens det skjælvede i Vinden, var det en Opfordring til det tarvelige Milits om at samles uden Ophold. Da Dagslyset gjorde Signalet tydeligere og de dybe Toner af den store Bastromme bekræftede Anledningens Alvor, greb Fædre med deres Sønner, Ældre med de Yngre, et Stykke Brød, eller hvad de i Hast kunde finde, for at begive sig til Samlingsstedet uden at vide, naar de igjen kunde vende tilbage. Ængstelige Mødre, Hustruer og Børn fulgte dem, saa langt Øjet kunde naa, til Paradegrunden, medens de i Hjemmet hverken fandt Føde eller Hvile. Tropperne vedbleve at samles og stode opstillede med sammenpressede Læber og et skarpt Øre. De ventede i Dødsstilhed paa at faa at høre den sande Aarsag til, at Bedrøvelsens Aander havde gjort deres Hjerte tungt om Natten. En Taler fremstod, ikke blandt uniformerede og aflønnede Soldater; thi disse havde ingen Lønning; deres Uniform bestod af Hjemmeindustriens Produkter, skabt af flittige Hustruers og Døtres Hænder. Rationerne bleve uddelte fra den ringe Forsyning, som kunde tilvejebringes, medens de prædikede til Jordens Nationer og stode Vagt for at hindre Overrumpling af vilde og blodtørstige Pøbelhobe. Taleren meddelte derpaa Profetens og Patriarkens Martyrdød og maatte ofte standse, medens hans dybe Bevægelse kvalte hans Stemme.

Her maa jeg standse; min Pen skal kun let berøre dette højtidelige og mindeværdige Øjeblik! Den overordentlige Harme, det hellige og urokkelige Princip: „retfærdig Gjengjældelse", der bor i en retfærdig Guds Hjerte, syntes for et Øjeblik at betage hver Mand og tvinge ham til at drage det blanke Sværd og plante den hvasse Bajonet paa Musketten; men de dybtlagte Lærdomme af Selvbeherskelse og Lydighed til Himmelens Love og Præstedømmets Raad bragte snart det dødbringende Staal tilbage i Skeden, og den herlige Sejr af Hengivenhed til Gud, at overlade Overtrædere i en retfærdig Guds Hænder, som har

sagt: „Hævn hører mig til, jeg vil betale", beroligede Lidenskabernes vilde Bølger, og efter nogle Øjeblikke havde en højtidelig Resoluthed og Ro betaget hver Mand, og Hulken og Taarer her og der bevidnede for Engle og Guder, at Lidenskabens Storm var stilnet af, og at Alle vare under Guds Aands Visdom og Kontrol. Det var en af de mest overnaturlige og højtidelige Scener, jeg nogensinde i mit Liv har været Vidne til. Tænk kun, en By med 20,000 Indbaanere, hvis Kjærlighed til deres Profet og Leder var varm og ubrødelig som den, der existerede mellem David og Jonathan, var bleven forraadt af en suveræn Stat! Under deres Leders Instruktioner vare de blevne belærte angaaende Sandhedens og Salighedens Vej; de vare samlede fra langt adspredte Steder, ja, endog langt borte liggende Øer og Lande, for at de kunde lytte til Herrens Ord fra hans Læber, og de havde opbygget en By, hvor Drukkenskab, Spil, Tyveri og Usædelighed ikke skulde finde Fodfæste. Josephs Liv var bleven betragtet af saa stor Vigtighed for Guds Værk og den menneskelige Families Velfærd, at mange Tusind villigt vilde have nedlagt deres Liv for ham, om det kunde have frelst hans. Men Illinois' Guvernør, den Øverstbefalende over Statens 80,000 Soldater, truede Staden Nauvoo med hastig Ødelæggelse, dersom Joseph ikke overleveredes til ham for at forsvare sig mod en gammel fabrikeret Anklage for Højforræderi. Han gav sit Æresord og Statens Forsikring om trygt Lejde for Profeten og forsikrede, at han skulde komme i retfærdigt og upartisk Forhør. Men ak! Den lumske Troløshed af den moderne Nero, Guvernøren, og det blodige Slagteri af Militæret, af hvilke nogle endog vare udtjente og afskedigede, at de med koldt Blod kunde myrde uskyldige Mænd, der stolede paa Statens givne Løfte om Beskyttelse og retfærdig Behandling! Vore Soldater i Nauvoo talte 4000 Mand, medens de, der havde sammenrottet sig imod os, ikke vare mere end halvt saa mange, og det vilde have været en let Sag at tage en frygtelig Hævn over Morderbanden, hvis Nauvoos Borgere havde grebet til Vaaben; men de bar den afskyelige og skumle Voldshandling med en Selvbeherskelse og Visdom, som intet Sidestykke finder blandt uinspirerede Mænd. Under de mest extraordinære Omstændigheder beherskede de sig selv og lyttede med Forstand og værdig Rolighed til Visdommens Stemme, medens de vare utrøstelige i deres Sorg og Bedrøvelse. De opstillede Tropper paa Tempelpladsen indsaa, at Hævnen for den blodige Handling vilde blive utilfredsstillende, selv om de ødelagde den hele Stat. I de Helliges Hjem var Tilstanden ogsaa sørgelig; Kvinder, der syntes mindre stærke til at kunne holde Modet oppe under de sørgelige Nyheder, mistede i enkelte Tilfælde Forstanden for en Tid, men da Solen igjen stod op, og Folket forsamledes og styrkedes ved opmuntrende Taler om at overlade deres Fjender i hans Hænder, som dømmer retfærdigt, saa vendte Rolighed og Orden igjen tilbage. Anderledes med Pøbelen.

I Natten, som fulgte efter den blodige Dag, flygtede de fra deres Huse, Mænd, Kvinder og Børn. Deres Forfærdelse var saa stor og deres Flugt saa ilsom, at endog Kvinder forlod deres Hjem i deres Nattøj, næsten nøgne; de fortsatte deres Flugt under Skrig og Eder og standsede ikke, før de, efter at have tilbagelagt 50 Mile, udmattede og forskrækkede vakte Bestyrtelse i flere Landsbyer, og i Byen Quincy allarmerede de Indvaanerne ved at ringe med Taarnklokkerne for at samle alle vaabenføre Mænd til deres Forsvar. „De Ugudelige fly, og der er Ingen, som forfølger dem."

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 26. Juni 1909 ankom følgende Ældster for at virke som Missionærer i Skandinavien: Peter Martin Petersen og Niels Peter Jensen fra Preston, Nevada; Ole J. Sitterud fra Orangeville, Utah; Niels E. Larsen og James A. Stevenson fra Salt Lake City, Utah; Christian Jensen fra Goshen, Utah; Hyrum Petersen fra Samaria, Idaho, og Joseph C. Schougaard fra Manti, Utah.

Den 30. Juni ankom følgende: Albert N. Hagen fra Mammoth og Alvin E. Olsen fra Salt Lake City, Utah.

Beskikkelse. Foran nævnte Ældster ere beskikkede til at arbejde i de forskjellige Konferencer som følger: Peter Martin Petersen og Christian Jensen, Aarhus; Ole J. Sitterud, Bergen; Niels E. Larsen og Niels P. Jensen, Kjøbenhavn; Hyrum Petersen, Aalborg; James A. Stevenson, Kristiania; Joseph C. Schougaard, Albert N. Hagen og Alvin E. Olsen, Trondhjem.

Afløsning. Følgende Missionærer ere hæderligt løste fra et vel udført Arbejde: Fred. Jørgensen, Peter H. Westenskow og Ferd A. Petersen fra Kjøbenhavn; Martin C. Jensen og Henry J. Nielsen fra Aarhus og Otto E. Johnsen fra Kristiania Konfererence.

Afrejse. Ældsterne Fred. Jørgensen og Peter H. Westenskow afrejste fra Kjøbenhavn den 26. Juni for over Berlin og Paris at fortsætte Hjemrejsen fra Liverpool.

Besøgende. Søndag den 13. Juni havde vi i Kjøbenhavn et meget behageligt Besøg af Patriark James Kirkham fra Lehi, Utah. Han i Forening med sine Sønner Francis, med Hustru, og Ebenezer foretage en Rejse i det nordlige Europa. Sidstnævnte Søn virker som Missionær i Breslau, Tyskland, medens den førstnævnte er paa en Studierejse. Han har for en Tid siden udført en 3 Aars Mission til New Zealand. Begge disse Brødre og Faderen talte baade i Søndagsskolen og Aftenmødet ved Hjælp af Tolk.

Søndag den 27. nød de Hellige i Kjøbenhavn den Glæde at lytte til Ældste Henry H. Rolapp fra Ogden, Utah, som i Forening med Hustru, Søn og Datter gjæstede sit Barndomshjem efter et længere Besøg i Europa og efter at have besøgt en Søn, som er paa Mission i Tyskland. Det er 33 Aar, siden Br. Rolapp som ungt Menneske forlod sit Fødeland og rejste til Utah, hvor han ved Flid og Ihærdighed har vundet sig en respekteret og anseelig Stilling i Samfundet, saa at han i Dag er en af Staten Utahs fremragende Dommere, foruden at han er betroet flere andre betydelige Tillidshverv i baade Stat og Kirke. I sin Tale udtrykte han sin Glæde og Taknemlighed over, at Mormonismen havde fundet ham i hans Ungdom, og at han ved Efterlevelsen af dens Principper havde opnaaet saa megen baade timelig og aandelig Glæde.

Søster Eleonora Reynolds, Missionspræsident Andrew Jensons Datter, befinder sig ogsaa her paa et Feriebesøg hos Faderen. Hun opholder sig ellers i Berlin, hvor hun gjennemgaar et to Aars Kursus i Vokal-Musik. Hun glædede de Hellige i vort Søndagsmøde ved at foredrage et smukt Nummer i det engelske Sprog, og hendes dejlige Stemme henrev Alle. Hun vil ledsage Faderen paa et Besøg til Midnatssolens Land sammen med flere af Familien, som nu ere paa Rejse hertil.

Missionspræsident Andrew Jenson har nylig i Selskab med Konferencepræsident Larsen i Kjøbenhavn besøgt Nykjøbing paa Falster, Maribo og Nakskov paa Lolland og Næstved, Slagelse og Helsingør paa Sjælland og har afholdt Møder samt besøgt Hellige og Venner og opmuntret Missionærerne. Han fandt god Modtagelse hos Folket som et Hele, og Pressen var meget liberal og frisindet i sin Omtale af Møderne.

Naar døde Kristus?

I Videnskasselskabet i Göttingen har Prof. Achelis nylig fremlagt et Forsøg paa at datere Langfredag. Ved et Tilfælde har jeg haft Lejlighed til at se Selskabets Beretninger, hvori Forsøget er offentliggjort. Ved Hjælp af nøjagtige Beregninger, der paa Foranledning af Prof. er anstillet ved det „kgl. astronomiske Regneinstitut" i Berlin, har dette ad følgende Veje paa en paalidelig Maade dateret Langfredag.

Jesus er korsfæstet paa en Fredag ifl. (Matth. 27, 62; Mark. 15, 42; Luk. 23, 54; Joh. 19, 31.) Ifølge Joh. er Jesus korsfæstet 24. Nisan (Vaarmaaned), efter de 3 andre Evangelier 15. Nisan. Aaret mangler. Pilatus var Statholder fra 26 til 36, Paasken 36 var han allerede afsat. Men nu falder 15. Nisan i denne Tid overhovedet ikke paa en Fredag; medens den 14. gjorde dette i Aarene 30—33, og da svarende

til 6. henholdsvis 3. April. Det bliver derfor her Valget mellem 6. April 30 og 3. April 33. Til her at træffe det rette Valg mellem disse to Datoer hjælper os andre Dateringer hos Luk. og Joh. „Herrens velbehagelige Aar", Jesu offentlige Virksomhed begynder efter Luk. i umiddelbar Tilknytning til Døberens Optræden; men denne optraadte i Tiberius 15. Aar, da Pontius Pilatus forvaltede Judæa, og Herodes var Tetrarch i Galilæa, og hans Broder Filippus Tetrarch over Ituræa, og Lysianias Tetrarch over Abilena, under Ypperstepræsterne Annas og Caiphas. (Luk. 3, 1.) Dette er Tiden mellem 19. Aug. 28 og 18. Aug. 29. Johannes lader ved Jesu første Optræden Jøderne sige til ham: „I 46 Aar er der bygget paa dette Tempel o. s. v." Dette fører til Aaret 27—28. Da nu Jesus hos Luk. virkede i et Aar, hos Joh. 2 (eller 3) Aar, saa har begge Evangelier antaget Aar 30 som Dødsaar. Denne Antagelse finder sin Bekræftigelse deri, at netop i dette Aar er Dødsdagen en Fredag. Prof. Achelis slutter deraf, at den 6. April Aar 30 er den virkelige Langfredag.

Først nu ca. 65 Aar efter Profeten Joseph Smiths Død er Videnskaben kommen til dette Resultat, det samme, de kunde have faaet Kundskab om hos „de Sidste-Dages Hellige"; thi allerede inden Josephs Død modtoge de den samme Lærdom gjennem Joseph Smith, der havde modtaget Kundskab herom; ikke gjennem „kgl. astronomiske Regneinstitutter"; men gennem Aabenbaring direkte fra Himmelens Gud.

Juul-Christensen.

Femten Billioner Menneskeliv ofrede paa Krigens Alter.

I April Maaned afholdtes en national Fredskongres i Chicago, hvor en statistisk Oversigt forelagdes de Delegerede. Rapporten giver Totalsummen af Krigens Ofre saa langt tilbage i Tiden, som man har Adgang til paalidelig Historie, og det fremgaar heraf, at 15,000,000,000 Sjæle ere blevne bragte ud af Verden ved direkte Krig, medens Antallet af dem, der indirekte have maattet lide, saasom Kvinder og Børn, ikke har kunnet udregnes.

Disse Tal, siger Statistikeren, ere ensbetydende med Jordens Indbyggere i de sidste 600 Aar, regnet efter 3 Generationer paa hvert Aarhundrede med en Gjennemsnitsbefolkning af 650,000,000. Almindeligvis har man regnet, at Krigsofrene i det 19. Aarhundrede udgjorde 14,000,000, og af disse falder der paa Napoleons Krige omtrent 6,000,000. Tabene i den amerikanske Borgerkrig anslaas til op mod 1,000,000 Mand. Alene den korte Krig mellem Prøjsen, Østerrig og Italien i 1866 kostede 45,000 Menneskeliv, hvis sande Værdi ingen uden Skaberen selv kan bestemme. Hertil komme de direkte Pengeværdier,

der ere medgaaede til Militærudstyr og Krigsmateriel for de forskjellige Armeer, og som udgjøre de for menneskelige Begreber ufattelige Talstørrelser i amerikanske Dollars: Napoleons Krige, der varede i 19 Aar, kostede 15,000,000,000; Amerikas Uafhængighedskrig mod England 1812—14 300,000,000; Krimkrigen 1854—56 1,666,000,000; den amerikanske Borgerkrig 1861—65 13,000,000,000 og den tysk-østerrigske Krig 1866 325,000,000 Dollars. Verdens samlede Nationalgjæld i Dag anslaas til 34,633,154,000. Renterne alene af denne Sum udgjøre aarlig den svimlende Sum af 1 Billion Dollars. Alt dette, baade Tab af Menneskeliv og Udgift i Penge hidrører fra herskesyge Regenter og religiøse Fanatikere og af Mangel paa Næstekjærlighed. Hvilken herlig Tid derfor, naar Dagen oprinder, da „Herren skal dømme iblandt Hedningerne og straffe mange Folk, og de skulle sammenslaa deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig". (Es. 2, 4.)

Frisk Mod.

Vort Liv er saa sælsom en Gaade,
Hvo fatter dets dybe Moral?
Hvor Glæde og Sang burde raade,
Der hersker kun Mismod og Kval.
Paa denne vor yndige Klode
Er rig'ligt for Alle og Hver,
Og dog har de Fleste i Ho'de,
Den Uret, de lide, er svær.

Kor.

Hvad nytter det derfor at klage?
Der aabner sig Vej, hvis du vil;
Om Skyer for Solen sig drage,
I Morgen den smiler dig til.

Har aldrig du set Edderkoppen,
Som kravled paa Muren saa kry?
Ni Gange den sejlede Toppen,
Men prøvede frejdig paa ny.
Tag denne som værdigt Exempel:
Lad Modgang dig aldrig slaa ned!
Dit Aasyns energiske Stempel
Er Frugten af Kampen, du stred.

En klynker med ynkelig Stemme,
Fordi han en Hustru ej faar,
Mens andre sit Hastværk ej glemme —
Fortvivlet de rykke sit Haar.
Man bliver helt tosset og svimmel
Ved Hylet fra Slot og fra Vraa:
En jamrer for Børnenes Vrimmel
Og Andre for ingen de faa.

Tro ej ved at klynke og flæbe
Du faar, hvad dit Hjerte attraar,
Nej, kun ved alvorligt at stræbe
Til Maalet Du lykkeligt naar.
Kujoner alene vil græde,
Brug Øjne og Øren og Sans,
Med Mod du i Verden fremtræde,
Da Ingen dig trækker til Vands.

Naar Venner dig kjærligt hudfletter
Og sværter dig sort som en Moor,
Hvad skader det dine Idrætter,
Naar fri du dig veed som et Nor!
Thi Løgn bliver aldrig sandfærdig,
Og Uret vil Sejer ej faa —
Du dømmes blandt Englene værdig,
De andre beskjæmmede staa.

Peter O. Thomassen.

Indhold:

Visdomsordet 193
Tankeiprog 199
Redaktionelt:
Vor Kirkes Martyrer 200
Missionsnyheder 204
Naar døde Kristus? 205
Femten Billioner Menneskeliv ofrede paa Krigens Alter 206
Frisk Mod 207

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.

Trykt hos F. E. Bording (V. Veterien).